

Catalunya, que la Generalitat tingui competència normativa sobre tots els impostos, taxes i cotitzacions socials, que en el càlcul de la quota de retorn s'apliqui el criteri de posar fi al dèficit fiscal, i ens oblidem d'aquests eufemismes de cooperació territorial o de solidaritat que ha acabat amb l'espoli fiscal i amb el robatori fiscal dels catalans i les catalanes a mans de l'Estat espanyol i que vostès encara mantenen en l'actual proposta de model que faran arribar a Madrid. I que la Generalitat de Catalunya no accepti cap retallada per part de l'Estat espanyol.

Mirin, aquest és un punt fonamental, és un punt fonamental que Catalunya digui que no acceptarà retallades del model de finançament per part de l'Estat espanyol una vegada sigui proposat, tal i com no l'accepten els bascos. Vostès saben que els bascos aproven el model de concert econòmic a les Corts espanyoles amb una llei de lectura única. Espanya o aprova o rebutja, però no hi ha un procés de retallades i de negociació, i s'han oblidat de posar això. No en van tenir prou amb la lliçó de l'Estatut? Un 90 per cent del Parlament de Catalunya va aprovar l'Estatut d'autonomia, un 35 per cent del poble de Catalunya, del cens del poble de Catalunya va aprovar l'Estatut d'autonomia de Catalunya. Això ha evitat, i acabo, senyor president, això ja ha evitat, això ha evitat les retallades per part de l'Estat? De cap manera. Ara teníem l'oportunitat de posar que no es retalli absolutament res a Madrid i no ho hem posat en les conclusions que avui s'aprovaran.

Davant d'aquesta realitat des de Solidaritat continuem dient el més obvi: només amb la independència política aconseguirem el concert econòmic que acabi amb l'espoli fiscal. I és per això que anunciem la nostra abstenció respecte a les conclusions que han pactat Convergència i Unió i Esquerra Republicana. No coincidirem amb el Partit Popular ni amb el PSC evidentment en la seva posició obstruccionista i anticatalana, no coincidirem amb aquests grups parlamentaris, però tampoc podem avalar una proposta que sabem com acabarà, en un fracàs, i que incorpora ja les rebaixes des de bon començament.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor Bertran. En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió té la paraula l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó.

Antoni Fernández Teixidó

Moltes gràcies, senyor president. President. Diputada. Diputats. Les primeres paraules, president, són per a agrair als compareixents la seva presència, documentada i magnífica presència, al lletrat de la comissió per la feina que ha realitzat, i a la gestora parlamentària, ens hem sentit, de veritat, molt assistits.

Estructuraré, president, per a la compressió de la intervenció, la meua en quatre punts. La primera té a veure amb l'exercici del dret a decidir. La segona té a veure amb les insuficiències de l'actual model de finançament. La tercera la dedicarem als instruments legals del

Fitxer 7

...pacte fiscal. I, en darrer terme, ens referirem, com és natural, al contingut de la proposta.

Comencem pel principi, venim, diputades i diputats, d'un llarg procés de confecció, discussió i aprovació de l'Estatut. Un llarg procés, complicat, alguns de vostès hi han fet referència en les seves intervencions. I finalment amb una sentència ben discutida i prou discutida en aquesta cambra amb un resultat frustrant de tot aquest procés.

La frustració que sentia aquesta cambra era expressió de la frustració que sentia la gent del nostre país. I en vàrem tenir, efectivament, tant amb la relació de les nostres aspiracions com de la nostra relació amb l'Estat espanyol, i vàrem tenir una expressió ben acurada a la manifestació del 10 de juliol del 2010. Aquesta és una referència per a aquest grup parlamentari. Centenars de milers de catalans dient, i la majoria representats amb els grups parlamentaris aquí presents: «Som una nació i volem decidir.» I justament el conjunt del treball d'aquest grup parlamentari té com a referència «som una nació i volem decidir».

Això té a veure també amb un element que des del nostre punt de vista és cabdal, hi han fet referència alguns portaveus, potser no tots, que és la crisi que pateix el país. Si alguna cosa ha desfermat la crisi amb el seu nivell insuportable d'atur, amb el seu percentatge inabordable de dèficit, amb el deute que el país té compromès i amb les balances fiscals que vàrem conèixer l'altre dia en aquesta mateixa sala en

la comissió presentades per en Mas-Colell, tot això plegat, si alguna cosa ha desfermat, és la consciència entre els nostres ciutadans que és molt difícil seguir en aquestes condicions. Dit d'una manera més planera, d'una manera més clara, els ciutadans i les ciutadanes d'aquest país han obert els ulls que no podem seguir com estem. I massivament, centenars i centenars de milers de catalans, segons l'enquesta feta pel CEO, reconeixen que aquest és el camí a seguir. Un 75 per cent de catalans estan a favor d'un model de pacte fiscal basat en el concert econòmic.

Dit d'una altra manera, combatre la crisi, principal obligació d'aquest Govern i entenc que de tots els grups parlamentaris, sortir-se'n en condicions vol dir també tenir en compte tots els processos d'ofec financer que pateix Catalunya i que tan abastament discutim en aquesta cambra.

És a dir, no parlem només de principis i d'una constatació de la realitat històrica del nostre país, parlem a més de com podem sortir de la crisi i les dificultats que des de l'ofec, pervers o no, no ho discutirem, des de l'ofec que patim, dificulten que Catalunya surti de la crisi.

La gent sap que costarà viure com vivíem i vol canviar i aquest és el propòsit, senyor president, d'aquest grup parlamentari, no podem viure com vivíem ahir, ens dol i ens preocupa.

I un altre element complementari, que és l'expressió acabada de tot aquest procés, salvar l'estat del benestar, és clar que sí, hi ha hagut referències per part d'altres grups parlamentaris en aquest sentit. He tingut l'oportunitat de llegir alguns experts que deien que, probablement, amb un finançament com el que es reclama la crisi tindria un altre to a Catalunya. Em sembla que això ho podem compartir tots, la crisi tindria una naturalesa..., veig algun diputat que fa que no. Si nosaltres tinguéssim els recursos que creiem que té, no dic –no dic–, atenció, que això seria un camp de violes i flors, però tindríem unes alternatives que ara no tenim. Pregunta: s'haurien d'haver fet segurament alguns que altres ajustos pressupostaris? Indiscutiblement, ja en discutirem després d'això, però estaríem en millors condicions, ningú pot negar aquesta evidència. Ningú pot negar l'evidència que, a més recursos, a més finançament, més possibilitats de sortir de la crisi; a més recursos, més finançament, menys patiment dels ciutadans de Catalunya. I això em sembla que negar aquest principi em semblaria que és prou i prou discutible.

Per tant, garantir aquesta societat del benestar vol dir, senyor president, anar més enllà. I anar més enllà vol dir tenir un model de finançament que ho faci possible, curt i ras. Un nou model de finançament que ajudi, curt i ras. Hi està tothom, evidentment, hi està el Govern amb un pla d'acció per esperonar l'economia i aconseguir sortir de la crisi. I ho han d'estar tots els grups parlamentaris per donar el màxim de suport a aquest tipus d'orientació.

I una darrera constatació en aquest capítol, que la fem esperançats, tenim la percepció que la consciència del conjunt de la ciutadania progressa adequadament, per dir-ho de manera també ben senzilla, president. Progressa adequadament. En quina línia? En entendre les limitacions amb les que ens trobem, en comprendre la naturalesa de les limitacions, en acceptar que aquesta situació s'ha de canviar i, atenció, i esperar dels seus partits que canviïn amb els seus ciutadans. Fonamental, assistim esperançats, diputades i diputats, al fet que els electors creuen que els partits estaran, senyor president, a l'alçada de les circumstàncies. I apostarem per un model que ajudi aquest país a combatre la crisi. Dit d'una altra manera més senzilla, crec que ens podrem posar d'acord i, com diré al final, tenim esperances que això vagi en aquest camí.

Segon capítol de la nostra intervenció, insuficiències de l'actual model de finançament. Primera pregunta: tot model genera, al llarg de la història recent de Catalunya, una millora respecte al model anterior? En general és així. Estaríem en situació molt complicada, si no fos així. No entrarem en la discussió de què ens ha portat el darrer model de finançament, i n'hi ha de discussió, però no és aquest l'objectiu, ni d'aquesta comissió, ni d'aquest intervinent. El punt clau és quines insuficiències té. Dit d'una altra manera, diputats, com ens podem posar d'acord per superar aquestes insuficiències? Com ens podem posar d'acord? On estan els problemes? Com els superem? On creiem que estan des del nostre punt de vista? Doncs senzillament quan finalment fem comptes i parlem del model del 2009 i diem: «Escolti'm, això què ha comportat?» 15.394 milions d'euros. I si tinguéssim en compte el conjunt de la cistella? Crec que vostè ho plantejava, diputat Herrera, en aquest sentit. Doncs parlariem de 15.673 milions d'euros, 279 milions menys recaptats, ens anirien bé. És com ho veiem nosaltres, però demanem de la generositat seva que entenguem que hem d'anar més enllà perquè els recursos

s'ajustin al màxim a aquesta cistella d'impostos que el nostre grup parlamentari reclama.

Alguns parlamentaris han fet referència, senyor president, senyora diputada i senyors diputats, al principi d'ordinalitat. S'ha de dir ben clar a la ciutadania el següent: Catalunya és la tercera en posició de capacitat de recursos tributaris. I, quan el joc ha acabat, ens convertim en la quinzena. Matisen els socialistes, diu: «És la quarta.» No pateixin, parlem-ne, si és la tercera o és la quarta, eh, que som la quinzena? No som la quinzena tampoc, des d'aquest punt de vista és difícil, senyor president, que ens acabem posant d'acord, malgrat que ho intentarem. Som la tercera i acabem en quinzena posició. Dit d'una altra manera, hi han sis comunitats autònomes que reben més recursos que Catalunya quan la seva capacitat tributària és inferior a la catalana. Dit d'una altra manera també, hi han tres comunitats autònomes que tenen una capacitat tributària per sota de la mitjana, però reben per sobre de la mitjana. I ningú podrà discutir que el nivell de preus a Catalunya està un 8,2 per cent per sobre de la mitjana espanyola. O tampoc? Un 8,2 per cent per sobre de la mitjana espanyola, de la manera que això llasta també les possibilitats de tots els ciutadans i ciutadanes d'aquest país. Com ens hauríem de conformar amb una ordinalitat d'aquestes característiques? És clarament una insuficiència que a nosaltres ens costa acceptar.

La lleialtat institucional, la teníem valorada..., el cost de la lleialtat institucional la teníem valorada el 2005 exactament en 1.085 milions anuals. Bé, doncs aquest llast segueix absolutament pesant sobre el país. Aquest últim model de finançament..., l'Estat ha aportat 2.421 milions d'euros, però ha fet gastar a la Generalitat 2.434. És a dir, quin benefici traiem d'aquest model, senyor president? Doncs difícil d'explicar. En conjunt, un pas endavant? Sí. Insuficient? Sí. L'hem de millorar? Sí. Progressem en aquesta línia? Objectiu de la comissió.

I finalment una referència que ens veiem obligats a fer des de tot el respecte i la màxima simpatia. Consisteix en el següent: els recursos «disposables» del País Basc són un 56 per cent –56 per cent– dels..., en termes de renda *per capita*, dels de Catalunya. Diu, escolti'm, i això com ho valoren? Dades seques, fredes – seques, fredes. Catalunya té un deute equivalent del 19,2 per cent del seu PIB, el País Basc, el 7,9 per cent del PIB. Ve de lluny, ve del 84, però a mi em sembla..., algú diu que és tan injusta una cosa com l'altra, a mi em sembla que alguna cosa

haurem de fer els catalans –els grups parlamentaris catalans i aquesta cambra– per poder canviar aquesta situació.

Passem al tercer punt. Té a veure amb els instruments del pacte fiscal, hi han fet vostès referència sovintejada. Què ens han dit els trenta-quatre compareixents, amb opinions matisades, no podria ser el mateix, no crec que vostès em puguin desmentir sobre aquesta qüestió, el gruix, excepte alguna notable excepció, que és natural que s'hi pugui produir, ens han dit: «Per la via de la Constitució, això és possible.» D'acord. Per la via de la Constitució, això és possible. Segona pregunta: i per la via d'aquest Estatut escapçat i retallat? També. On són les dificultats des del punt de vista de la Constitució? On són les dificultats des del punt de vista de l'Estatut? Creiem sincerament que ni a un lloc ni a l'altre. Com hem de procedir? Ah, hem de treballar amb la LOFCA? Algú es queixava amargament. Aquest és el camí, aquest és el suplici, d'acord hem d'excepcionar Catalunya d'aquest règim. Tan impossible és? No, ja ho han fet. Ho podem tornar a aconseguir? Ho hem d'intentar. Por anar la nostra proposta per aquest camí? Hi hem d'anar. I aquesta és la línia que nosaltres plantejem. Una clàusula d'excepció i l'aprovació d'una llei que estableixi les característiques fiscals i financeres del model.

Tercera consideració. Estem sols? No, tenim un magnífic estudi, que també agraïm aquí, que el Govern ha remès a aquesta cambra i que ha fet seu, la seva posició que és l'institut..., l'estudi de l'Institut d'Estudis Autònoms. I ja s'hi han referit altres diputats, probablement s'hi refereixi el Govern, però tenim aquest suport per tenir la seguretat que les nostres aspiracions, senyor president, senyors diputats, estan fonamentades, són raonables, són assenyades i estan allunyades de qualsevol temptació de rauxa indiscriminada, com algun portaveu volia fer creure a aquesta cambra.

Final, quart punt, abans d'entrar a la consideració final, el contingut de la proposta. El contingut de la proposta per a nosaltres té, senyor president, quatre punts, només quatre, però ben clars.

El primer té a veure amb un model bilateral, algú hi ha fet referència, l'últim intervinent. Diu: «Si finalment hem de discutir-ho tot de la manera que tots acabem allà o estem, no anirem bé.» I té raó, no anirem bé. És aspiració d'aquest model, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, de tenir relacions bilaterals

fonamentades, justes i raonables amb l'Estat espanyol. O les tenim o serà difícil que progressem en aquesta línia.

Dos, quan parlem de l'Estatut i parlem de l'article 204, llegeixo textualment, 204.1: «Estableix la gestió, la recaptació, la liquidació i la inspecció dels tributs estatals cedits totalment a la Generalitat corresponent a l'Agència Tributària de Catalunya.» Doncs això –doncs això–, es tracta d'això, altres intervinents han fet referència a això. Es tracta absolutament d'això.

Tres, llei del pacte fiscal. Haurem de tenir una llei del pacte fiscal que tingui tres grans àmbits, tres grans capítols: el capítol fiscal, regulant la cessió a la Generalitat de tots els tributs que es paguen a Catalunya, el 204.1; dos, el capítol financer, determinant principis i fórmules de càlcul per a la quota, per a la qüestió compensatòria; i finalment, és clar que sí, una llei que permeti establir aquesta relació bilateral i revisar i actualitzar el darrer model.

Últim punt, quota de retorn, la solidaritat. Una de les coses sorprenents d'aquest debat o d'aquestes compareixences a la comissió ha estat, en fi, la discussió de si hi havia camí, o hi havia ventall, o hi havia aspiració per part de la solidaritat. Pràcticament no he sentit cap grup que es manifestés en contra que Catalunya exerceixi la solidaritat respecte a la resta de pobles d'Espanya. Però la qüestió és quin abast té. Ningú discuteix la generositat del poble de Catalunya, ningú discuteix que volem tenir una quota de solidaritat, potser algú sí, diu: «Res per a la resta, tot per a nosaltres.» Aquest país ha estat un país solidari ningú ho discuteix. El que discutim és amb quin abast, amb quin topall, amb quins límits, Catalunya primer, Catalunya primer les persones, amb quin límit, amb quin topall.

Fitxer 8

I això naturalment, president, s'haurà de discutir amb una proposta que hem fet, que també hem vist que coincidia amb algun altres grup, i amb això pràcticament acabo, que és la creació d'un grup de treball per avaluar i proposar la base de càlcul i per establir la quota a lliurar a l'Estat. Fer-ho de manera fonamentada, objectiva, serena, tranquil·la, generosa i eficient.

Acabo, senyor president, crec –creu el meu grup parlamentari– que estem en una hora decisiva, lluny de les solemnitats, de veritat, lluny de les solemnitats, estem davant d'una hora decisiva. Per què? Perquè venim d'on venim respecte a aquella frustració de la que parlàvem, hem de vèncer la crisi com l'hem de vèncer i hem de preparar el país per als propers anys. I això requereix, a parer del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, un nou model de finançament que es fonamenti en els criteris que hem plantejat. I estem convençuts que tots els grups parlamentaris, tots, senyor president, sense excepció, sabran estar a l'alçada de les circumstàncies.

Moltes gràcies, senyora diputada, senyors diputats, president.

El president

Moltes gràcies, senyor Teixidó. En nom del Govern, té la paraula el secretari general de la Presidència, el senyor Francesc Homs. (*Joan Boada Masoliver demana per parlar.*) Perdó. Sí, senyor Boada.

Joan Boada Masoliver

Perdoni, senyor president, però no tenia entès que el Govern pogués participar en aquesta comissió [01.24] perquè l'última, estic mirant les dates de l'última comissió, i el mateix Govern deia que havia acabat la seva feina i que les conclusions les faria el Grup Parlamentari de Convergència i Unió que feien referència al Govern. No sé a què ve aquest canvi que hi ha hagut en aquest moment sense haver-ho comunitat als portaveus de la comissió.

El president

Senyor Boada, els membres del Govern que formen part d'aquesta comissió en l'acord de constitució en tot moment queda clar que tenen veu i no tenen vot. I, per tant, la intervenció en totes les comissions, i em sap greu, perdoni, eh?, senyor Boada, doncs la seva intervenció, en tot moment el portaveu dels representants del Govern pot tenir dret a utilitzar la paraula, ha demanat el torn i està en tot el seu dret. També un altre grup parlamentari que no ha presentat conclusions en aquest [daixò] ha utilitzat l'ús de la paraula en tant que membre d'aquesta comissió. Per tant, crec que tots els membres tenen dret a utilitzar aquest torn. Si vostè no hi està d'acord, després hi haurà un torn de cinc minuts per a la seva [rèplica]. Té la paraula el senyor Homs.